

UZASADNIENIE

Wyrokiem zaocznym z dnia 25 września 2015r. Sąd Rejonowy w Rawie Mazowieckiej oddalił powództwo powoda (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. przeciwko pozwanemu A. K. o zasądzenie kwoty 5985,26 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 6 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

Sąd I instancji oparł swoje rozstrzygnięcie na ustaleniach, że w dniu 27 czerwca 2014 roku strona powodowa (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. zawarła z (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. umowę sprzedaży wierzytelności, której przedmiotem miały być przysługujące Bankowi wymagalne wierzytelności, wskazane w załączniku numer 5 do umowy cesji, w postaci plików zapisanych na płycie CD oraz w postaci listy wierzytelności w formie papierowej sporządzonej według stanu na dzień 6 maja 2014 roku. Zgodnie z treścią dołączonego do tej umowy załącznika w postaci częściowego wykazu wierzytelności, umową cesji wierzytelności objęte było także zobowiązanie pozwanego A. K. z tytułu umowy kredytowej numer (...).

Zdaniem Sądu Rejonowego powództwo okazało się niezasadnie i jako takie zasługiwało na oddaleniu.

Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie zaszyły podstawy do wydania wyroku zaocznego. Pozwany w żaden sposób nie wdał się w spór co do istoty sprawy, nie stawiał się na rozprawę pomimo, iż był o jej terminie prawidłowo zawiadomiony, nie złożył też odpowiedzi na pozew ani w żaden inny sposób nie zajął stanowiska w sprawie. Nie wniósł również o przeprowadzenie rozprawy w swojej nieobecności. Okoliczności sprawy nie wskazują także, aby zaistniały jakies szczególne przeszkody uniemożliwiające mu stawiennictwo na wezwanie Sądu. Co prawda pełnomocnik powoda również nie był obecny na rozprawie, ale złożył wniosek o jej przeprowadzenie pod jego nieobecność. Zatem w świetle powyższych okoliczności zachodziły podstawy do wydania wyroku zaocznego.

W myśl art. 339 § 2 k.p.c. wydając wyrok zaoczny, Sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Wprowadzone przez ten przepis swoiste domniemanie zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości. Wobec, więc tego, że działanie art. 339 § 2 k.p.c. nie rozciąga się na dziedzinę prawa materialnego, obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę w warunkach zaoczności jest rozważenie, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenie strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania. Jeżeli zatem w świetle przytoczonych przez powoda okoliczności brak podstaw do uwzględnienia żądania pozwu, sąd wyrokiem zaocznym oddala powództwo.

W niniejszej sprawie pozwany nie zaprzeczył istnieniu wierzytelności, bowiem nie zajął w ogóle stanowiska w sprawie, to jednakże w ocenie Sądu przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne budzą uzasadnione wątpliwości, co uniemożliwiało wydanie wyroku zaocznego uwzględniającego roszczenie.

Wobec uzasadnionych wątpliwości, co do okoliczności faktycznych przytoczonych w pozwie Sąd Rejonowy w Rawie Mazowieckiej przeprowadził postępowanie dowodowe z dokumentów załączonych do pozwu.

Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (t.j. Dz. U. z 2015 roku, poz. 128) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych

z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz

z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

W myśl art. 509 § 1 k.p.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew) chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2).

Natomiast stosownie do art. 513 § 1 k.c. dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie.

W piśmiennictwie zauważono, że przy analizie stosunku dłużnik – cesjonariusz szczególnie uwidaczniają się dwie zasady, charakteryzujące ten stosunek. Pierwsza dotyczy nabycia przez cesjonariusza w drodze przelewu wierzytelności tylu praw, ile miał cedent. Druga zasada dotyczy sytuacji prawnej dłużnika, która nie może ulec pogorszeniu na skutek przelewu w stosunku do tej, jaką dłużnik miał przed przelewem.

Z wierzytelnością po przelewie pozostają zatem związane wszystkie zarzuty dłużnika, które mogły być podnoszone w stosunku do poprzedniego wierzyciela (cedenta).

Jednakże stosownie do art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na stronie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Stosownie zaś do art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, stąd też to powód powinien udowodnić istnienie dochodzonej wierzytelności, okoliczności jej powstania oraz wysokość.

Sąd nie ma obowiązku przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy 232 k.p.c.

Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na tej stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne .

Jeżeli chodzi o rozkład ciężaru dowodu, to powód powinien udowodnić fakty pozytywne, które stanowią podstawę jego powództwa, tj. okoliczności prawo tworzące, a pozwany, jeżeli faktów tych nie przyznaje, ma obowiązek udowodnienia okoliczności niweczących prawo powoda.

Innymi słowy mówiąc ten, kto występuje z roszczeniem powołując się na przysługujące mu prawo obowiązany jest udowodnić okoliczności uzasadniające to żądanie, a ten, kto odmawia uczynienia zadość temu żądaniu musi udowodnić fakty wskazujące na to, że takie uprawnienie żądającemu nie przysługuje.

W niniejszej sprawie zatem to powód winien dowieść, że po pierwsze powstała wierzytelność przysługująca wcześniejszemu wierzycielowi oraz jej wysokość, a po drugie, iż skutecznie nabył tę wierzytelności od poprzednika prawnego.

Dokonując oceny wskazanych dowodów, Sąd Rejonowy uznał, iż strona powodowa nie udowodniła, że posiada dochodzoną pozwem wierzytelność w stosunku do pozwanego.

Z umowy o sprzedaży wierzytelności wynika jedynie, iż z dniem jej zawarcia, strona powodowa nabyła wierzytelności przysługujące pierwotnemu wierzycielowi wobec pozwanego z tytułu umowy kredytowej numer (...).

Podkreślić trzeba, iż znajdujące się w aktach sprawy: umowa o przyznanie limitu kredytowego, bankowy tytuł egzekucyjny, postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu zostały dołączone jedynie w formie kserokopii, niepoświadczonych za zgodność z oryginałem. Co prawda art. 128 k.p.c. pozwala na dołączenie do pisma procesowego odpisów załączników (np. ich kserokopii), zamiast załączników w oryginale. Z przepisu art. 129 k.p.c. wynika jednak, że najpóźniej na rozprawie strona obowiązana jest okazać sądowi oryginały tych dokumentów, natomiast na żądanie przeciwnika obowiązana jest uczynić to jeszcze przed rozprawą. Ustawodawca

posługując się pojęciem dokumentu rozumiał przez to oryginał dokumentu. Tam gdzie oryginał może być zastąpiony przez odpis (np. odbitkę ksero), ustawodawca wyraźnie to zazaczył.

W uchwale z dnia 29 marca 1994 r., III CZP 37/94 (OSNCP 1994, nr 11, poz. 206), Sąd Najwyższy stwierdził, że niepoświadczona podpisem strony kserokopia nie jest dokumentem. Warunkiem, zatem uznania kserokopii za dokument jest umieszczenie na niej i zaopatrzone podpisem poświadczenie jej zgodności z oryginałem. Stąd wskazane powyżej kserokopie dokumentów niepotwierdzone za zgodność z oryginałem nie mogą być uznane za dokumenty w znaczeniu prawa procesowego i nie mogą stanowić dowodu w sprawie.

Należy podkreślić, iż powód był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, nie było zatem żadnych przeszkód, aby poświadczył on za zgodność wyżej wskazane kserokopie dokumentów w trybie art. 129 k.p.c.

Ponadto w aktach sprawy brak jest nie tylko umowy, ale także regulaminu lub innych dokumentów wskazujących istnienia i wysokości zobowiązania, zasad obciążenia pozwanego dochodzoną kwotą przez pierwotnego wierzyciela, daty wymagalności świadczenia, sposobu i okresu wyliczenia odsetek.

Poza tym na podstawie załączonych do sprawy dokumentów (z uwzględnieniem nawet kserokopii umowy) Sąd nie jest w stanie stwierdzić, czy pozwany posiadał w ogóle jakiegokolwiek nieuregulowane zadłużenie wobec pierwotnego wierzyciela. Nie dołączono, bowiem do pozwu żadnych dowodów wypłaty konkretnych sum pieniężnych na rzecz pozwanego, ewentualnych wezwań do zapłaty, czy też innych dokumentów potwierdzających nieuregulowanie przez pozwanego jego zobowiązania oraz pozwalających ocenić wartość zadłużenia.

Sąd I instancji uznał, że powód nie wykazał zasadności roszczenia, albowiem braki w zakresie dowodów uniemożliwiły Sądowi merytoryczną weryfikację wysokości i wymagalności dochodzonej pozvem należności, zarówno w zakresie wysokości należności głównej, jak i odsetek.

Powód, jako nabywca wierzytelności winien dysponować całością dokumentacji związanej z nabytą wierzytelnością i jako profesjonalista w swej dziedzinie, winien wykazać to w postępowaniu sądowym.

Oceny tej nie zmienia również okoliczność, iż w treści umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 27 czerwca 2014 roku znajduje się oświadczenie pierwotnego wierzyciela, że przedmiotem umowy są wymagalne wierzytelności pieniężne. Należy bowiem pamiętać, że zgodnie z przepisem art. 516 k.c. zbywca wierzytelności ponosi względem nabywcy odpowiedzialność za to, że wierzytelność mu przysługuje. Oznacza to, że samo oświadczenie cedenta nie może być wyłącznym dowodem potwierdzającym wymagalność wierzytelności przysługującej powodowi, skoro ustawodawca przewidział odpowiedzialność cedenta za wady prawne cedowanej wierzytelności, w tym w zakresie zarówno faktu istnienia wierzytelności, jak i jej rozmiaru określonego w umowie. Jeśli natomiast przesłanki i zasady odpowiedzialności zbywcy wierzytelności nie są określone w przepisach regulujących stosunek wewnętrzny, zasadne jest zastosowanie w tym zakresie przepisów regulujących odpowiedzialność za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania (art. 471 k.c.)

Strona powodowa udowodniła fakt dokonania w dniu 27 czerwca 2014 roku cesji od (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. wierzytelności pozwanego z tytułu umowy limitu kredytowego, o tyle nie wykazała wysokości dochodzonego pozvem roszczenia. Strona powodowa nie udźwignęła, bowiem ciężaru udowodnienia faktów, z których wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd na podstawie art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe i art. 509 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 6 k.c. oddalił powództwo.

Apelację od powyższego wyroku złożył powód, który zaskarżył wyrok w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść rozstrzygnięcia tj.

1. art. 129 § 2 k.p.c. poprzez jego błędną wykładnię polegającą na uznaniu, iż profesjonalny pełnomocnik nie może poświadczyć za zgodność z oryginałem części dokumentu, a jedynie jego całość podczas, gdy z powyższego

przepisu jednoznacznie wynika, iż strona może złożyć odpis pełnomocnika występującego w sprawie, zaś anonimizacja poświadczonych odpisu dokumentu w zakresie danych objętych tajemnicą zawodową stanowiła realizację obowiązków nałożonych na powoda przez przepisy prawa tj. art. 280 ust. 2 ustawy o funduszach inwestycyjnych w związku z art. 281 ust. 1 pkt. 1 ustawy o funduszach inwestycyjnych;

2. art. 227 k.p.c. w zw. z art. 129 § 1 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędne uznanie, że dokumenty złożone przez powoda są niewystarczające do udowodnienia roszczenia, gdyż zostały złożone w kopiach jak również na tej podstawie uznanie, iż powód nie udowodnił posiadania w niniejszej sprawie legitymacji procesowej czynnej w sytuacji, gdy przed rozprawą powód nie był zobowiązany do przedłożenia oryginałów, a złożone dokumenty nie były kwestionowane przez pozwanego;

3. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. polegające na przekroczeniu przez Sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów, braku wszechstronnego rozważenia całokształtu materiału dowodowego, przejawiające się w uznaniu, iż przedstawiony przez powoda załącznik do umowy cesji wierzytelności nie wykazuje przejścia wierzytelności na powoda względem pozwanego podczas, gdy załączony do pozwu załącznik do umowy cesji wierzytelności został podpisany przez reprezentującego cedenta M. Ł. oraz osoby reprezentujące cesjonariusza, wobec czego zgodnie z § 2 ust. 5 umowy cesji wierzytelności z dnia 27 czerwca 2014 r. stanowi on załącznik nr 5 do ww. umowy;

4. art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c., polegającą na dowolnej, sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego i wskazaniem wiedzy, ocenie materiału dowodowego przejawiającej się w uznaniu, że:

a) powód nie udowodnił, by przysługiwała mu względem pozwanego wierzytelność dochodzonej pozwem wysokości jak też legitymacja procesowa czynna do jej dochodzenia, podczas gdy z przedstawionej przez powoda dokumentacji tj. umowy o przyznanie limitu kredytowego o numerze (...), Umowy przelewu wierzytelności z dnia 27 czerwca 2014 roku wraz z załącznikiem dotyczącym listy wierzytelności stanowiących przedmiot umowy przelewu, oświadczenia (...) Bank (...) S.A. z dnia 22 lipca 2014 roku na okoliczność zapłaty ceny wynika istnienie oraz wysokość roszczenia, a także legitymacja procesowa czynna powoda;

b) twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczone w pozwie budzą uzasadnione wątpliwości, podczas gdy z przedstawionych przez powoda dowodów wynika istnienie, wysokość oraz wymagalność dochodzonego przez powoda roszczenia, wobec powyższego twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczone w pozwie nie budzą uzasadnionej wątpliwości i jako takie winny być przez sąd uznane za prawdziwe, w szczególności wobec faktu, iż pozwany nie stawiał się na rozprawie oraz nie zajął stanowiska w sprawie;

5. art. 339 § 2 k.p.c. poprzez nieprzyjęcie przez Sąd pierwszej instancji za prawdziwe twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie, mimo iż podane przez powoda twierdzenia nie budzą wątpliwości o kwalifikowanym charakterze, czyli wątpliwości uzasadnionych, podczas gdy przedmiotowe twierdzenia znajdują logiczne i prawdopodobne poparcie w przytoczonych dowodach w postaci umowy o przyznanie limitu kredytowego o numerze (...), umowy przelewu wierzytelności z dnia 27 czerwca 2014 roku wraz z załącznikiem dotyczącym listy wierzytelności stanowiących przedmiot umowy przelewu;

6. art. 280 ust. 2 ustawy o funduszach Inwestycyjnych w związku z art. 281 ust. 1 pkt. 1 ustawy o funduszach inwestycyjnych poprzez ich niezastosowanie przejawiające się w uznaniu, iż powód przedstawiając umowę cesji wierzytelności wraz z załącznikami winien przedstawić je w formie jawnej co do wierzytelności podmiotów których nie dotyczy niniejsze postępowanie, podczas gdy obowiązek anonimizacji danych dotyczących w/w podmiotów wynika bezpośrednio z brzmienia przytaczanych przepisów;

7. art. 248 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie i niezobowiązanie powoda do przedstawienia wiarygodnych w opinii sądu dowodów na objęcie umową przelewu z dnia 27 czerwca 2014 roku długu pozwanego wynikającego z umowy o numerze (...) i dopiero w przypadku niewykonania przez powoda wymienionego obowiązku procesowego dotyczącego przedstawienia omawianych dokumentów – usuwających wątpliwości sądu – zastosowanie

sankcji określonej w art. 6 kc pozwalającej na uznanie nieudowodnienia roszczenia jak też faktu posiadania legitymacji procesowej czynnej.

W oparciu o wskazane zarzuty powód wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku w całości przez zasądzenie od pozwanego A. K. na rzecz powoda (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., kwoty 5 985,26 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 06.12.2014 roku do dnia zapłaty;
- zasądzenie od pozwanego A. K. na rzecz powoda (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., zwrotu kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych za postępowanie przed Sądem I instancji;
- zasądzenie od pozwanego A. K. na rzecz powoda (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. zwrotu kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych za postępowanie przed Sądem I instancji.
- ewentualnie wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, pozostawienie Sądowi I instancji rozstrzygnięcia o kosztach postępowania, wraz z kosztami zastępstwa adwokackiego, według norm przepisanych, za postępowanie przed Sądem I instancji, pozostawienie Sądowi I instancji rozstrzygnięcia o kosztach postępowania, wraz z kosztami zastępstwa adwokackiego, według norm przepisanych, za postępowanie apelacyjne.

Ponadto powód wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z:

1. załącznika nr 1 do umowy limitu – tabeli opłat i prowizji, na okoliczność wysokości roszczenia powoda;
2. aneksu nr (...) do Umowy Przelewu Wierzytelności zawartej w dniu 27 czerwca 2014 r., na okoliczność zapłaty ceny przez cesjonariusza, spełnienia się warunku zawieszającego oraz przejścia wierzytelności z cedenta na cesjonariusza;
3. postanowienia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wołominie M. M. z dnia 10.12.2012 r. o umorzeniu postępowaniu, sygn. KM 22285/12, na okoliczność wysokości roszczenia w zakresie kosztów,

wskazując że potrzeba złożenia w/w wniosków dowodowych powstała w związku z zakwestionowaniem przez Sąd I instancji dowodów załączonych do pozwu. Powód pozostawał w przeświadczeniu, że złożone do akt sprawy dowody z dokumentów okażą się wystarczające do wydania przez Sąd wyroku uwzględniającego powództwo.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest zasadna i podlega uwzględnieniu.

Mając na uwadze, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu według przepisów o postępowaniu uproszczonym i Sąd drugiej instancji nie przeprowadzał postępowania dowodowego, to stosownie do art. 505¹³ § 2 k.p.c. uzasadnienie wyroku zostaje ograniczone jedynie do wyjaśnienia jego podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa

Trafne są zarzuty apelacyjne. W niniejszej sprawie zaszły przesłanki do wydania wyroku zaocznego, bowiem pozwany nie stawiał się na rozprawę. Zgodnie z art. 339§2 k.p.c. w tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Należy tu przytoczyć, że zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 31 marca 1999 I CKU 176/97 przewidziane w art. 339 § 2 KPC domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości (por, uzasadnienie SN z 18.2.1972

r., III CRN 539171, OSNCP 1972, z. 7-8, poz.150). Wobec więc tego, że działanie art. 339 § 2 k.p.c. nie rozciąga się na dziedzinę prawa materialnego, obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę w warunkach zaoczności jest rozważenie, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenie strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania.

Przepis art. 339 § 2 k.p.c. przewiduje domniemanie zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy (wyr. SN z 6.6.1997 r., I CKU 87/97, Prok. i Pr. 1997 - wkładka, Nr 10, poz. 44). Oznacza to, że sąd wydając wyrok zaoczny nie dokonuje weryfikacji prawdziwości twierdzeń o faktach przytoczonych przez powoda, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W świetle przedstawionych przez powoda dowodów, które w istocie były kserokopiami w większości poświadczonymi przez pełnomocnika powoda za zgodność z oryginałem i na podstawie powyższych dokumentów należało uznać, że twierdzenia powoda co do roszczenia o zapłatę kwoty 5985,26 zł nie budziły wątpliwości. Mianowicie powód twierdził, że nabył wierzytelność względem pozwanego w wyniku umowy przelewu wierzytelności z dnia 27 czerwca 2014 r., zawartej z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W., załączył jej kserokopię i kserokopię wykazu nabytych wierzytelności, a wśród nich nabytą wierzytelność względem pozwanego, powyższe kserokopie były poświadczane przez pełnomocnika za zgodność z oryginałem (k. 27 - 42). W wykazie nabytej wierzytelności zamieszczono imię i nazwisko pozwanego, numer umowy kredytowej z której wynika wierzytelność i podano stan całości zadłużenia pozwanego na kwotę 5797,14zł. z rozbitciem na poszczególne części składowe (k. 42). Ponadto powód załączył dowód w postaci kserokopii umowy o przyznanie limitu kredytowego nr (...) z której wynika, że pozwany od poprzednika powoda uzyskał limit kredytowy do kwoty 5800zł (k.25-26). Również powód załączył kserokopię bankowego tytułu egzekucyjnego, któremu Sąd Rejonowy w Rawie Mazowieckiej nadał sądową klauzulę wykonalności z ograniczeniem odpowiedzialności pozwanego do kwoty 40000zł. W treści kserokopii bankowego tytułu egzekucyjnego zapisano, że zobowiązanie pozwanego wynikało z umowy o przyznanie limitu kredytowego o nr. (...), a wysokość zobowiązania wymagalnego na dzień 25.11.2011r. wynosiła 4685,87zł wraz z należnymi opisanymi w bankowym tytule egzekucyjnym odsetkami. Również nie budziły wątpliwości twierdzenia o nabyciu przez powoda wierzytelności względem, pozwanego w świetle przedstawionej kserokopii umowy przelewu wierzytelności z dnia z dnia 27 czerwca 2014 r., zawartej z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. a powodem. W świetle przytoczonych okoliczności faktycznych w pozwie roszczenie powoda było zasadne na podstawie art. 509 k.c.

Sąd Okręgowy uznał, że błędnie Sąd Rejonowy nie przyjął za prawdziwe twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie, bowiem nie budziły one uzasadnionych wątpliwości w zakresie żądania kwoty 5985,26zł z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty. Podstawą zasądzenia odsetek był art. 481 §1 k.c. bowiem dłużnik pozostawał w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia. W związku ze zmianą brzmienia art. 481§2 k.c. i wprowadzenia przez ustawodawcę odsetek za opóźnienie na podstawie ustawy z dnia 9 października 2015r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2015.1830) Sąd Okręgowy od dnia 1 stycznia 2016r. zasądził roszczenie z ustawowymi odsetkami za opóźnienie do dnia zapłaty.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 §1 k.p.c. w zw. art. 505¹⁰ i 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.

O kosztach postępowania za pierwszą instancję Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o treść art. 98 § 1 k.p.c. mając na względzie wynik sprawy. Powód wygrał proces w 100% dlatego też należy mu się zwrot kosztów w całości. Na koszty postępowania za pierwszą instancję złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 250 zł, wynagrodzenie pełnomocnika powoda za pierwszą instancję w kwocie 1200zł i opłata od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, co łącznie daje kwotę 1467 zł.

O kosztach postępowania za drugą instancję Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o treść art. 98 § 1 k.p.c. mając na względzie wynik sprawy. Apelacja powoda została uwzględniona w całości. Na koszty tego postępowania złożyły się: opłata od apelacji w kwocie 250 zł i wynagrodzenie pełnomocnika powoda za drugą instancję w kwocie 600 zł. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika została ustalona stosownie do § 6 pkt 4 za pierwszą instancję, a za drugą instancję stosownie do § 6 pkt 4 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w

sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tj. Dz.U.2013.461).